

просвітницьку роботу для усвідомлення місцевою громадою своїх прав. В першу чергу вони ставлять перед собою завдання сприяти позитивним перетворенням у суспільстві та вирішувати нагальні проблеми розбудови громадянського суспільства конкретно своєї місцевості.

Незважаючи на всі перешкоди, молодіжні організації за підтримки органів центральної та місцевої влади організаційно зміцнюються, розширюються, перетворюючись у невід'ємну складову структур самоорганізації українського суспільства [1, с. 20-34].

Підсумовуючи усе вище сказане, можна сказати, що з кожним роком стають все більш різноманітними напрями діяльності громадських організацій молоді (вплив на систему законодавства, Європейська інтеграція), зростає їх кількість. Переважна більшість молодіжних організацій діє на місцевому рівні, а тому вони можуть реально впливати на органи влади у письмовому вигляді (звернення, звіти) і в практичному (безпосередня діяльність на покращення стану місцевості). Актуальною продовжує залишатися територіальна нерівномірність поширеності молодіжних громадських організацій.

Література

1. Головенько В. А. Молоде покоління України в алгоритмі суспільних процесів / В. А. Головенько // Український соціум. – 2006. – С. 20–34.
2. Захаренко К. В. Специфіка взаємодії державної влади та молодіжних організацій / К. В. Захаренко // Бористен. – 2010. – № 1. – С. 32–33.
3. Кулік В. Сучасний організований молодіжний рух в Україні як об'єкт наукового дослідження [Електронний ресурс] / В. Кулік. – Режим доступу: <http://politika.org.ua/>.
4. Плоский К. В. Участь молоді у розвитку місцевої демократії в Україні: проблеми та перспективи / К. В. Плоский // Український соціум. – 2005. – С. 101–111.

УДК 351.746.1:32+34(043.2)

Шелкова І.А., Левенець Р.В., студенти,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Череватюк В.Б., к.і.н., доцент

БЕЗПЕКА ЯК ГОЛОВНИЙ ЕЛЕМЕНТ ДЕРЖАВИ І ПРАВА У ПОЛІТИКО – ПРАВОВИХ ВЧЕННЯХ

Питання безпеки в усі періоди всесвітньої історії перебували в центрі уваги людства. І сьогодні в умовах глобалізації, яка охопила економічні, політичні, соціальні відносини, зростає роль безпеки людини, суспільства, держави в подоланні стихійності у розвитку цивілізації та забезпеченні

пріоритету загальнолюдських цінностей.

Знаковим символом, який вимагає переосмислення вихідних методологічних положень теорії безпеки на сучасному етапі, є кардинальна зміна її ціннісних парадигм. На зміну ідеалу державної безпеки, головним фактором якої була її воєнна міць, прийшов ідеал сталого розвитку громадянського суспільства в умовах колективної відповідальності [2, с. 1].

Проблеми стабільності суспільства та безпеки держави були відображені ще у вченнях античних мислителів. Учень Платона Аристотель став найвидатнішим ученим античних часів. У вченні про державу, Аристотель розвиваючи ідеї Платона, виділив поряд з державою сім'ю і селище як особливі типи спілкування, але державу поставив над усім. Відношення до забезпечення безпеки держави у його вченнях також не змінилося. До основних завдань держави поряд із недопущення надмірного росту політичної влади особистості, запобігання зайвого нагромадження майна громадянами, утримання в покорі рабів, філософ відносив забезпечення безпеки громадян держави.

Наступним античним вченим який розвивав поняття безпеки був Епікур - автор багатьох філософських творів, засновник школи в Афінах. Головна мета держави і суспільства полягає, за Епікуром, у забезпеченні взаємної безпеки людей, подоланні їх взаємного страху, неспричиненні ними один одному шкоди. Дійсна безпека досягається лише завдяки тихому життю і віддаленню від юрби, незалежності від суспільства. З таким розумінням змісту свободи зв'язане і епікурівське трактування держави і права як договору людей між собою про загальну користь і взаємну безпеку.

Наступним діячем за яким можна прослідкувати розвиток даного поняття був державний секретар Флоренції та політичний мислитель – Ніколо Макіавеллі. Метою держави і основою його міцності Макіавеллі вважав безпеку особистості і непорушність власності. Дані два поняття дуже пов'язані у його вченнях. Саме небезпечно для правителя, невпинно повторював Макіавеллі, - зазіхати на майно підданих, це неминуче породжує ненависть, що ставить у загрозу безпеку громадян. Непорушність приватної власності, як і безпека особистості, Макіавеллі називав благами свободи, вважав метою і основою міцності держави.

Подальший розвиток поняття «безпека» можна спостерігати у вченнях філософів епохи просвітництва. Одним з основоположників французької освіти і одним з найбільш видатних політичних теоретиків XVIII ст. був засновник першої розгорнутої політичної доктрини Просвіти Шарль Луї Монтеск'є. Як просвітитель Монтеск'є розглядав право як загальнолюдську цінність, а метою права поряд із свободою та рівністю, вважав безпеку всіх людей. Монтеск'є поділив владу на три гілки: законодавчу, виконавчу та судову. Судова влада «карає злочинців і

вирішує спори приватних осіб», тоді як дві попередні влади регулюють і виконують спільні справи держави. Таким чином, безпека і свобода громадян залежить, перш за все, від функціонування судової влади [4, с. 123].

Інший просвітник який вважав державу продуктом суспільного договору та гарантом світу і процвітання всіх членів суспільства був Томас Гобс, якого можна вважати одним з ранніх просвітителів в Англії. Безпеку просвітитель відносив до природних прав особистості, ставлячи її поряд з життям, що робить дане поняття одним з тих прав людини, без яких вона не зможе існувати, а реалізацію даного права Томас Гобс покладав на державу. Він трактував державу як засіб реалізації її громадянами своїх природних прав: на життя, безпеку, володіння майном тощо.

Фонд міжнародної безпеки ЮНЕСКО трактує поняття національної безпеки так: «Стан суспільства, за якого сукупність державних та суспільних гарантій забезпечує його стійкий розвиток, захист базових інтересів нації, джерел його духовного і матеріального благополуччя від зовнішньої та внутрішньої загрози».

У Законі України «Про основи національної безпеки» це поняття визначено як «захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам» [1].

Література

1. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19 червня 2003 р. № 964-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 39. – Ст.351 (із змінами, внесеними згідно із Законами № 630-VIII від 16.07.2015, ВВР, 2015, № 39, ст. 375).

2. Горлинський В. В. Мультиверсум. Філософський альманах / В. Горлинський. – К.: Центр духовної культури, 2004. – № 40. – С. 1.

3. Лутай В. С. До питання про філософсько-методологічні основи сучасних концепцій глобальної безпеки / В. Лутай // Стратегічна панорама. – 2002. – № 3. – С. 36.

4. Череватюк В.Б. Проблеми безпеки у політико-правових вченнях / В. Б. Череватюк // Безпека людини в умовах глобалізації: сучасні правові парадигми: матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 24 лютого 2017 р. – Тернопіль: Вектор, 2017. – С. 121-123.